

mandanterne i Kjøbenhavn have, saaledes ogsaa Tilshynet med Materiel, Senge- og Spiserevisitter o. s. v. Denne stoffels Intendant har for en Løn af 720 Kr. foruden at være Regnskabsfører og Kassebetjent — han har en forholdsvis betydelig Kasse under sig — tillige det betydelige Arbejde at have Ovsigt med Inventariet ude paa Forterne, et Arbejde, som for lignende Institutioners Vedkommende besørjes af en Kasernekmandant, som derfor har tilsvarende vederlag: fri Bolig osv. Det søgte Honorar, 400 Kr., kan derfor ikke siges at være nogen Lønningsforbedring, men kun et Ækvivalent for dette betydelige Arbejde. — Jeg gaar dernæst over til at omtale de andre Poster paa §. 22, som ere foreslaaede nægtede, og som nærmest gaa ud paa, hvad jeg vil kalde at bevare og udvikle Hærens Kampdygtighed paa en passende Maade. Det undrer mig meget at se enkelte af disse Poster nægtede, samtidig med at man ser, læser og hører, naar der bliver fremtæt Befæstningsforslag, saadanne Udtalelser som: Regjeringen vil nok have Fæstninger, men Kampen i første Linie bryder den sig slet ikke om. Nu spørger jeg: Hvem skal besørge Kampen i første Linie? Det er Hæren. Og naar man saa kommer med forholdsvis økonomiske, billige og lidet omfattende Forslag, tjenende til at bevare og udvikle Hærens Kampdygtighed, er det saa ikke Kampen i første Linie, som man arbejder for? Dette skulde jeg mene. Det forekommer mig, at disse Ytringer ikke passe rigtig godt sammen med den foreslaaede Nægtelse. Jeg skal nærmere omtale nogle af de Punkter, som gaa ind under denne Kategori. Der er først Vædringsforslaget Nr. 179 B. o., som gaar ud paa at nægte en Sum paa 7,200 Kr. til 12 afstedigede Officere, hvis Bestemmelse skulde være den i en paatommende Krig at kommandere nogle Arbeidsafdelinger. Sagen er nemlig den, at naar man pludselig skal mobilisere, øieblikkelig, naar inden kort Tid Krigen staar for Døren, vil jo Enhver vide, det er sagt saa ofte, at det Første, der skal gøres, vil være at feltbæste Kjøbenhavn, og der skal Arbeidsfolk dertil. Nu kan man jo tage Kombattanter, Soldater, dertil eller ogsaa Ranskombattanter eller Militærarbejdere dertil, men hvis man lægger Vægt paa Kampen i første Linie, skulde jeg mene, det var hensigtsmæssigt at fritage Kombattanterne for det, de have nok at gøre. Mange have været hjemme i mange Aar og skulle derfor øves og arbejdes sammen for med Held at kunne aflaa Forsøg paa en Landgang. Man vil derfor forsøge af Militærarbejdere at danne Arbeidsafdelinger her i Kjøbenhavn, og det vil

blive en betydelig Masse, hvis man i Løbet af kort Tid vil se en feltbæstning rest. Den vil aldrig blive særdeles god, man vil aldrig faae stort Resultat ud deraf, men man er nødt til at gøre det. Det har derfor været Tanken, at man vilde fikke sig en saadan Kraft. Det er muligt, som den ærede Ordfører sagde, at man altid kan faae den bragt tilbeie, og det tvivler jeg ikke paa. Jeg tvivler ikke paa, at Folks Patriotisme er tilstrækkelig stor, men ganske sikker er man dog ikke paa, at man kan faae denne Kraft, og har man da ikke Andre, maa man tage Ranskombattanter. Det er for Resten et Forsøg, som er anvendt i alle andre Hæere; man har der Folk, som staa til Krigsministeriets Disposition, og som derfor have gunstigere Pensjonsforhold. Naar Krig kommer, skulle de derfor være tilstede paa bestemte Punkter, hvorimod de, der ere pensionerede, kunne reise udenlands og være, hvor det skal være. Der er dernæst Vædringsforslaget under Nr. 182. Man har ønsket 2,600 Kr. til Sandposer. Jeg skal ikke opholde mig ret længe derved. Man har gjort nogle Forsøg i denne Henseende, og det er blevet konstateret, at saadanne Sandposer, nedpaktede i Tornystrene, ere overordentlig praktiske, naar man vil værne Soldaterne til at marchere med fuld Oppaning. Man begynder med 1, saa 2, saa 3, indtil man faar den konstante Vægt, og at Soldatens Marchevne, naar han kommer ind og skal marchere maaste Dagen efter, at han er kommen til Tjeneste, bør være betydelig, vil vistnok Ingen kunne nægte. Der er dernæst et Par Forslag under Hæstevæsenet, Konto H. har tidligere været omtalt. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa dem, men Enhver vil nok kunne se, at det er en slet Økonomi, naar man ikke faar, hvad her er forlangt. Naar man ikke har Officersremonter, trækker man paa Afdelingerne, som komme til at afgive forholdsvis flere af de bedste Officersvæbener, hvoraf Folgen er, at Officererne ere uheldig stillede, naar der bliver mobiliseret. Det Samme gjælder for Artilleriets Vedkommende; naar man ikke vil give disse Heste til Trainet for et Par Maanedes af Aaret, trækker man ligeledes paa Kombattanternes Heste, hvilket er uheldigt. Vædringsforslagene under Nr. 198 og 200 angaa feltmæssige Skydeøvelser. De ere tiltraadte af Udvalgets Mindretal, og jeg kan ikke andet end anbefale disse to Poster særdeles meget. Naar man i det Hele taget vil vente at udrette Noget med Hæren, maa man i Frestid øve den paa en saadan Maade, som svarer til de Forhold, man faar at gøre med i en Krig; derfor er feltmæssige Skydeøvelser,